

KAPITOLA 1

Josie se svíjela pod matčinou vahou. Chlad z dlaždic na podlaze pronikal skrz její tenkou noční košili. Nůž v Lilině ruce se zatřpytil ve světle stropní lampy v kuchyňce přívěsu a Josii se strachem zastavilo na dlouhou vteřinu srdce. A pak se znovu zběsile rozbušilo.

„Mami, ne!“ vyrazila ze sebe Josie přidušeně.

Modré oči se jí leskly a Josie okamžitě poznala, že matka už překročila hranici zdravého rozumu a dostala se do bodu, kdy Josiin křik nevnímala. Když se rozlítla tímhle způsobem, nebylo možné ji zastavit. Připomínala bouři a Josie se neměla kam schovat.

Lila volnou rukou přitiskla levou stranu Josiina obličeje na podlahu. Nůž se přiblížil.

„Mamííí,“ zakvílela Josie. Ruce a nohy se jí třásly. Cítila, jak se dolní polovina jejího těla uvolnila, jako kdyby se snad počůrala.

„Zmlkni,“ zavrčela Lila.

Josie koutkem oka sledovala, jak stříbrný hrot čepele proniká kůží v místě, kde se její ucho stýká s tváří. Pak působením rovnoměrného tlaku Lila sekla směrem dolů. Palčivá bolest vystřelila po celé délce čelisti až k bradě. Josie prudce zamrkala, aby se zbavila horké krve v pravém oku, a vykřikla: „Mamííí, ne! Přestaň! Dost!“

Ale Lila nepřestala. Nikdy neměla dost.

„Tvůj táta si myslí, že jsi něco extra.“ Lila odtáhla nůž, aby se pokochala svým dílem. Rty se jí zvlínily spokojeným úsměvem. „Tak výjimečná nejsi. Krev ti teče stejně jako všem ostatním. Myslí si, že mě může jen tak opustit? Myslí si, že si tě může vzít s sebou a mě jen tak odkopnout? Nechat mě tady? Myslí si, že jsi *důležitější*?“

„Mami, prosím, přestaň,“ zakňourala Josie. „Prosím.“

Lila znovu přiblížila nůž a dotkla se jím spodní části Josiiny brady, přesně v bodě, kde předtím skončila. „Já mu ukážu. Uvidíme, jak extra mu budeš připadat, až ti zničím ten tvůj pěkný ksichtík.“

Něčí ruka jí sevřela paži.

„Josie,“ řekl mužský hlas.

Když Lila znovu zajela nožem do jejího obličejce, Josie se zhluboka nadechla a zařvala bolestí. Najednou Lila zmizela a všechno se ponořilo do temnoty. Zmocnila se jí nová hrůza. Zamrkala, ale tma byla naprosto neproniknutelná. Kompaktní. Josie ucítila na zakrvácené tváři drsný koberec, který zakrýval dno skříně. „Ne!“ vykřikla. „Do skříně ne. Slíbila jsi to, mami! Do skříně ne!“

Znovu slyšela mužský hlas. „Josie!“

Vstala a bušila do dveří skříně. „Tady! Jsem tady. Prosím, pusťte mě ven!“

Ale dveře se neotevřely. Nikdy se neotevřely. Ne, dokud to Lila nedovolila.

Josii stékaly po tváři slané slzy a štípaly ji na místě, kde ji Lila pořezala. „Prosím. Prosím, pusťte mě ven.“

„Josie. Josie, vzbud' se!“

Prudce se posadila a máchala rukama i nohama. Mlátila a kopala do vzduchu kolem sebe. Plíce jí rozdíral pocit hrůzy. Celé tělo měla

mokrý a propocené prádlo se jí lepilo na kůži. Jakmile začala jasně vnímat okolí, uvědomila si, že není v přívěsu. Už jí nebylo šest. Byla dospělá a seděla ve vlastní ložnici. Lila skončila ve vězení a Josiin přítel Noah ležel v posteli s ní a zdráhavě se k ní natahoval.

Josie bojovala s nutkáním praštit ho do ruky, zatímco lapala po dechu a poslední stopy noční můry odeznívaly. *To je jen Noah*, připomněla si. Rychle mrkala a rozhlížela se po místnosti. Noah rozsvítil světlo na nočním stolku, a to vrhalo měkkou záři na jejich ohromnou postel. Příkrývky ležely zmuchlané v nohách postele a Josiin polštář spadl na podlahu. Noah se posadil vedle ní. Měl nahý hrudník, rozčuchané hnědé vlasy a oříškové oči potemnělé obavami.

Zvedla ruku a prsty přejížděla po tenké jizvě, která se táhla po pravé straně jejího obličejje. Byla to noční můra, ale zároveň vzpomínka. Jedna z nejhrošších z jejího dětství s Lilou Jensenovou. Zavřela oči a snažila se zpomalit dech. Noah ji hladil po zádech.

„Co se stalo?“ zeptal se tiše.

Aniž otevřela oči, zavrtěla hlavou. Ten příběh už znal. Nechtěla o něm mluvit. „Jen ošklivý sen.“

Noah se tiše zasmál. „Jo, to mi došlo.“

Otevřela oči a znovu se na něj podívala, odzbrojená jeho úsměvem. Připomněla si, že je v bezpečí. Ta konkrétní hrůza patřila do její minulosti.

„Co můžu udělat?“ zadíval se na ni Noah.

„Nic. Jdu se osprchovat. Jsem úplně mokrá.“

Povzdechl si, dal si ruce za hlavu a lehl si zpátky na svůj polštář. Budík na nočním stolku ukazoval tři hodiny a dvaatřicet minut.

V koupelně si svlékla vlhké tričko na spaní a kalhotky a hodila je do koše na prádlo. Pustila vodu ve sprše, a než začala téct teplá, studovala svůj bledý obličej v zrcadle. Přemýšlela o tom, jak to není fér. Týrání Lily Jensenové musela protrpět už jednou, neměla by být nucená se k němu pořád dokola vracet. Ale od těch telefonátů a Liliina blížícího se...

„Ne,“ řekla ženě v zrcadle. Nehodlala se tím zabývat. Teď ne.

Jenže její mysl stejně tím směrem putovala, protože v okamžiku, kdy člověk svému mozku řekne, aby na něco nemyslel, stane se přesný opak. Josie potřebovala zapomenout. Ztratit se. Dát svému mozku jiný podnět, kterým by se mohl zabývat. Něco, co by nechalo jen málo prostoru pro špatné vzpomínky a budoucí starosti.

Noah v ložnici byl stále vzhůru a zíral do stropu. Když ji uviděl stát nahou ve dveřích, zprudka se posadil.

„Vlastně pro mě něco udělat můžeš.“

Nezaváhal. Stačily dva kroky, aby ji sevřel v náruči. A když ji vášnivě políbil, všechny vědomé myšlenky se rozplynuly.

KAPITOLA 2

Ze stropu v kuchyni odkapávala káva. Josie tiše zaklela, vytrhla ze zásobníku nad dřezem několik papírových utěrek a začala utírat nejdřív podlahu, poté skříňky a nakonec linku. Pak si přitáhla židli, stoupla si na ni a snažila se dosáhnout na strop.

Noahův hlas ji vylekal, takže se téměř převrhla i se židlí. „Říkala jsi něco o *zasraný mini troubě*?“

Střelila po něm pohledem. „Jo. Říkala jsem ti, že mini troubu nepotřebujeme. Máme toaster, ten nám bohatě stačí.“

Vešel dál do kuchyně a Josie zaznamenala, že má na sobě tričko a boxerky. „A ještě ani nejsi připravený,“ zdůraznila.

Ukázal na hnědé skvrny na bílém stropě. „O co tady jde?“

Josie slezla ze židle a hodila chuchvalec papírových utěrek do odpadkového koše. Podívala se na své oblečení a došla k závěru, že v něm dnešek v pohodě zvládne. Káva jí našťěstí pocákala jen boty a dolní část khaki kalhot. Na chodidla se jí stejně nikdo dívat nebude.

„Jde tady o to, že jsem si udělala hrnek kafe a pak jsem se otočila od linky a zápěstím jsem vrazila do té zbytečně velké trouby, kterou jsi sem prostě *musel* přivést. Hrnek se mi rozbil a kafe postříkalo všechno kolem. Doslova všechno. Budeme muset vymalovat strop.“

Viděla jeho úsměv a ukázala na něj prstem. „Neopovažuj se začít se smát.“

Jednou rukou si zakryl ústa.

Vypochoďovala kolem něj do předsíně. „Kafe si dám cestou u Komorrhá's. A ty se jdi připravit. Nechci přijít do práce pozdě hned první den po dovolené.“

Noah stál pod schodištěm. „Mohla by ses osprchovat se mnou. Mohli bychom si zopakovat včerejšek. Cítila by ses líp.“

Měl pravdu, po sexu by se cítila lépe, ale neměli čas. „Jestli přijdeme pozdě, šéf nám oběma nakopec zadek. A to je to poslední, co dneska potřebuju.“

Oba pracovali na policejním oddělení města Denton v Pensylvánii. Josie jako detektiv a Noah jako poručík. Jejich malý tým se ze všech sil snažil pokrýt zhruba pětašedesát kilometrů čtverečních napříč nezkrocenými horami střední Pensylvánie s jednoproudými klikatými silnicemi, hustými lesy a venkovskými usedlostmi roztroušenými po celém území jako nedbale poházené konfety. Počet obyvatel se blížil k hranici třicet tisíc, dokonce víc, když na Dentonské univerzitě probíhal podzimní či jarní semestr. Což bylo dostatečné množství na to, aby mělo jejich oddělení neustále co dělat. Josie a Noah spolu chodili asi rok a půl a sestěhovali se teprve před měsícem. A šlo o větší nutnost přizpůsobit se, než by si Josie kdy myslela. Už několik let bydlela sama, a ačkoli pravidelně zvala na návštěvu přátele a rodinu, trvalé soužití s Noahem vyžadovalo více kompromisů, než očekávala.

O deset minut později Noah vklouzl do Josiina auta na sedadlo spolujezdce. Pohled na jeho stále ještě vlhké, rozčuchané hnědé vlaš-

sy ji obměkčil. Na okamžik se jí v mysli vybavily hodiny, které spolu strávili v posteli na dovolené, stejně vášnivě jako aktivity minulé noci, a přála si, aby byli zpátky na pláži. S povzdechem vycouvala z příjezdové cesty, zatímco si Noah zapíнал knoflíky na své polokošili s logem dentonského policejního oddělení. „Víš, mini trouba toho umí mnohem víc než obyčejný toaster.“

Josie zasténala. „Je příšerně velká. Zabírá na lince moc místa.“

„Místa na lince, které používáš na co? Na všechno to vaření?“ Mluvil sarkasticky, ale ne zlomyslně. Josie ho hřbetem pravé ruky plácla po rameni.

„Touché.“

„Prohrál jsem spor o postel. Tu mini troubu mi prostě musíš dopřát!“

Josie zdvihla obočí a strelila po Noahovi pohledem. „To nebyl spor. Moje postel je větší a novější než tvoje. Prostě dává smysl, že si ji necháme a tvoji postele se zbavíme.“

Zastavili před kavárnou Komorrah's a Noah otevřel dveře. „Přinesu kafe. A ty mi pak odpustíš a budeš souhlasit, že ta trouba zůstane.“

Josie se zasmála. „Když už tam jdeš, vezmi Gretchen pár pekanových croissantů. A já si zatím rozmyslím, jestli ti povolím tu monstrózní troubu, která se do mojí kuchyně vůbec nevejde.“

„Naší kuchyně,“ opravil ji Noah, zavřel dveře a vběhl do kavárny.

O deset minut později Josie položila hnědý papírový sáček plný croissantů s pekanovými ořechy před detektiva Gretchen Palmerovou, která seděla za svým stolem v kanceláři dentonského policejního oddělení. Její stůl patřil do skupiny stolů uprostřed velké míst-

nosti v prvním patře, kde se policisté věnovali papírování, vyřizovali telefonáty a prováděli různá šetření. Josie, Noah, detektiv Gretchen Palmerová a jejich nejnovější detektiv Finn Mettner měli stálé stoly, zatímco jejich kolegové ostatní místa sdíleli. Gretchen si tiskla sluchátko telefonu pevné linky na ucho. Když uviděla sáček z kavárny Komorra's, tvář se jí rozzářila. „Můžete chvíli počkat?“ požádala osobu na druhém konci.

Stiskla příslušné tlačítko, a když zvedla pohled, Josie si všimla, že má pod očima výrazné tmavé kruhy.

„Měli jste hodně práce?“ začala Josie rovnou namísto pozdravu.

Gretchen přikývla. „Myslím, že z toho srpnového vedra všichni zešileli. Spousta případů domácího násilí, pár rvaček v barech a nějaká ukradená auta. To, co teď řeším po telefonu, je mnohem složitější. Chcete to, vy dva?“

Noah se posadil ke svému stolu, který stál šikmo naproti Gretcheninu. „O co jde?“

„Dvě těla v lese.“

„Vezmeme si to,“ kývla Josie.

Noah se zasmál. „Ne tak rychle, Quinnová. Potřebujeme vědět víc.“

„Gretchen tady byla celou noc. Jestli to padne na ni, stráví tady i celý den.“

„Já vím, to měl být vtíp. Dáme si ještě trochu kafe a poslechneme si to.“

Gretchen kývla směrem ke svému telefonu. „Revírní komise vyrazila do lesa v souvislosti s blížícím se začátkem lovecké sezony.“

„Státní lesy leží jižně od nás, takže spadají do Lenore County, ne do Alcottu,“ poznamenala Josie.

„Správně. Zpočátku se revírní úředník domníval, že jde o jurisdikci okrsku Lenore, ale když povolal tamější kancelář šerifa, sdělili mu, že se jedná o alcottský okrsek. Ten člověk říká, že místo, kde našli těla, patří ve skutečnosti k Dentonu.“

Josie cítila, jak jí v kapse kalhot zavibroval telefon. Ignorovala hovor a nechala ho spadnout do hlasové schránky, zatímco Gretchen natočila monitor počítače tak, aby na něj Josie i Noah viděli. Ukázala na tenkou stužku silnice, která se vinula dlouhé kilometry lesem a byla označená jako státní silnice číslo 9227. Jednalo se o cestu, která vedla převážně venkovem, částečně obkroužila Denton a následně směřovala od severu k jihu přes město do Lenore County pod ním.

„Říká, že je to přímo tady, pár kilometrů od místa, kde se tahle silnice kříží s...“ Gretchen si nasadila brýle na čtení a naklonila se blíž k obrazovce. „Otto Road.“

„Jurisdikcí si nejsem jistá, ale to můžeme vyřešit, až zjistíme, kde přesně místo činu leží,“ navrhla Josie.

„Vraždy?“ zeptal se Noah.

Gretchen zavrtěla hlavou. „To nevědí jistě. Proto chtějí, aby se tam někdo zajel podívat. Mám na lince zástupce šerifa z lenorského okresu. Jmenuje se Josh Moore. Říká, že to vypadá, jako by dvojice v lese tábořila a umřela. Poznamenal, že se jedná o nezvyklé místo, ale nechtěl to upřesnit.“

„Hmm.“ Josie studovala obrazovku a telefon v kapse jí znovu začal vibrovat.

„Myslím, že ti někdo volá,“ upozornil ji Noah stojící za ní.

Josie vytáhla mobil právě ve chvíli, kdy hovor skončil. Stáhla se jí žaludek. Předem věděla, jaké číslo uvidí. Dva zmeškané

hovory ze státního nápravného ústavu v Muncy. Státní ženské věznice.

„V pořádku?“ ujišťoval se Noah, když si Josie přitiskla telefon na hrudník, aby neviděl na displej.

„V pohodě.“ Ukázala na Gretchenin telefon na stole, na kterém jedno z tlačítek oranžově blikalo, což znamenalo, že zástupce šerifa Moore stále čeká na příjmu. „Dej mu číslo na můj mobil. A řekni mu, že se s ním setkáme tam, kde se silnice číslo 9227 protne s Otto Road. Pak nás může pěšky odvést na místo činu. Noahu, vezmi nějaké příruční navigace. Tak hluboko v lesích je budeme potřebovat, abychom se zorientovali.“

KAPITOLA 3

Josie s Noahem v závěsu vyrazila po okraji malého tábořiště. Josh Moore, zástupce šerifa z Lenore County, zůstal stát za nimi a pozoroval je. Zastavila se vedle velkého červeného javoru a otřela si pot z čela. Na obličej jí útočil hmyz, takže máchla rukou, aby ho odehnala. Ohlédla se na Moora a s překvapením zjistila, že se zdaleka nepotí tak jako ona nebo Noah. Josie odhadovala, že je mu asi pětáctýřicet, byl vysoký a statný jako kmen stromu, ale očividně v dobré kondici, protože mu nedělalo potíže vést je více než tři kilometry lesem k tomuto malému tábořišti.

Noah si pohrával s knoflíky na příručním zařízení GPS ve snaze zaměřit správnou polohu. Přístroji trvalo několik vteřin, než se zapnul a načetl data. Noah frustrovaně zavrčel. „Jak daleko jsme od hranice okresu?“

Moore pokrčil rameny. „Těžko říct. Takových osm set metrů. Ale předpokládám, že jsme na území Dentonu.“

Josiina navigace pracovala rychleji. Chvilí studovala displej a nakonec souhlasila: „Technicky vzato ano. Jsme asi čtyři sta metrů od hranice okresu. Tohle spadá do naší jurisdikce. Udělal jste dobře, že jste zavolał.“

„Výborně. Takže já vás opustím.“